

Ez a kor, melyben élünk és különösen az, amelyik ránk következik a jövő században, a népvándorlás kora. A színes bőrű, mérhetetlen szegénységben élő, de viharosan szaporodó népek keletről nyugatra, délről északra vándorolnak és a nemzetközi nagytőke, a nemzetközi tőkés társaságok és bankok éppen az ellenkező irányokba nyomulnak, azaz a fejlett országokból teszik át székhelyüket, a tőkéjüket a fejletlenekbe, az olcsó munkaerőt keresve és a nagyobb profitot hajszolva elősegítik ezt a népvándorlást. Ez az érdekük, mert így helyben, a nyomorgó déli és keleti részekben oldódik a feszültség, azokban az államokban pedig, ahová ez a tömeg megérkezik, társadalmi feszültségek keletkeznek és az ottani tőke zavarba kerül, megszűnik mint vetélytárs. Európa jelenleg a védekezés módjait keresi ez ellen. Azért akarja lezárni a határait, hogy ez a tömeg ne telepedhessen be korlátlanul. Azért akarja saját belső piacát összerendezni, hogy megvédje magát a külső hatásoktól. Az USA gazdasági fölényével szemben azonban nehezen bír. Az USA a NATO-n keresztül már beérkezett Európa közepébe és most a saját igényeinek megfelelően néplerakatot akar csinálni Európa és az európai Oroszország között. Erre pillanatnyilag, sajnos, Magyarország a legalkalmasabb hely, mert önmagától is fogyatkozik és vezető kasztja-kormányára régen elárulta.

Az elmúlt négy év embere kétségtelenül Horn Gyula. Ahhoz, hogy ő ezt a címet megkaphassa, csupán az emberség meghatározásában kell könnyítéseket alkalmazni. Erkölcs, szavatartás, pontosság, magyar nyelv és értelem, valamint a szocialista eszmények, a dolgozó ember megbecsülése nem szerepelhetnek az értékelés feltételei között. Az viszont teljes mértékben az ő érdeme, hogy ez alatt a négy év alatt befejeződött Magyarország gyarmatosítása, az állam és a társadalom megindult a teljes szétzúllás útján.

Horn Gyula 1998. február 2-án az Országgyűlésben nem áttallotta azt mondani, hogy négyéves kormányfősködése alatt befejeződött a kapitalizmus alapjainak lerakása. Ezt az az ember bátorkodott elővezetni, aki egész előéletében a maga neanderrosztovi kezdeteitől fogva a szocializmus alapjainak lerakásával foglalatostkodott. Az eredmény ismeretes. A mostani is, de ezt a világ eddigi legnagyobb és legravaszabb hazugsággépezete titkolja el az emberek elől.

Négy év alatt sikerült mindent tönkretenni és mindent kifordítani önmagából. A magyar nemzetnek nincs már semmije. Vagyonában idegenek ülnek, éhbérért dolgoztatják, kultúráját, nyelvét elzüllesztik. Saját hazájában másodrendű szolgává teszik, vele szemben idegeneket

részesítenek előnyben, nagy létszámú dologtalan eltartására kötelezik. A magyar társadalom Horn állításával ellentétben adósságcsapdában vergődik. A pénzügyi politika lényege: magyar, fizess a kamatot! Fizess kamatot azért, hogy mindenedet eladták, elprivatizálták, fizess azért, hogy éhezel, a fiad nem járhat jó iskolába, fizess azért, hogy a képernyőről nyikhajok vigyorogjanak a szemedbe. A belső államadósság iszonyatos terheit a köznép cipeli, a kisvállalkozó, a kiskereskedő, a bérből és fizetésből élő, a munkás, a kisgazda. A belső államadósság évi nyolcszázmilliárdos kamatjövedelmét pedig a nagypofájú bankár teszi zsebre. Ők minden év emberei.

Az elmúlt négy év történetéhez hozzátartozik a hamis ígéretek tömege, amivel Horn kormányra került. Azóta már elboronálta, hogy hazugságait a parlamenti ellenzék se tegye szóvá, vagy csak éppenhogy. Horn legnagyobb tette az ellenzék szétverése. Ezt természetesen az egyetértő iker szövetségesével, az SZDSZ-szel és titkosszolgálati módszerekkel, fenyegetéssel és csúszópénzekkel hajtotta végre. Ma már nincs ellenfele. Horn és az MSZP 1993-ban „új jövedelemelosztási politikát ígért, korszerű adó- és hitelrendszert”. Ezzel szemben úszómedencés villát építtetett magának, Szekeres frakcióvezetőnek is hasonlót, és mellettük kifejlődött a maharadzsaréteg, a dologtalanok kasztja, a szférák bálozóinak klikkje, és az utcán megfagyók, az éhező gyermekek, a páriák rétege, elkezdődtek a kilakoltatások. Az emberek százazrei nem képesek kifizetni a fűtést, a gázt, a villanyt, és középkori körülmények között tengődnek.

S talán még nem is ez a legnagyobb baj. Minden nemzet fennmaradása, előrejutása, gyarapodása vagy sorvadása azon múlik, hogy a nemzet törzsét alkotó középréteg, a tudás, a munka, az alkotás, a szervezés és a kultúrateremtés rétege tud-e boldogulni, van-e a kezében hatalom, van-e életereje, szaporodik-e, vagy fogyatkozik, lát-e jövőt, vagy sem. Horn–Kuncze, Pető–Szekeres–Medgyessy bankárrendszere éppen ezt a réteget sújtja a legjobban. Ez a réteg ma még nem nyomorog, nem éhezik, soha nem is fog, de feléli és részben már fel is élte a tartalékait. Kizáródik a hatalomból, nem képes újratermelni önmagát és megtanul lemondani. Másodrendűsége van kényszerítve, s helyébe az idegeneket, a felső kaszt vazallusait helyezik. És ugyanakkor elszigetelik a nagy nyomorban élő néptömegektől, és lehetetlenné teszik korszerű megszerveződését.

Nincsenek civil szervezetek. Amelyik tiszteletre méltó erőfeszítéssel fenntartja magát, az kivétel. Nincs pénz semmire, az emberek pedig önerőből kevés egyesületet képesek fenntartani. Nincs tömegsport, nincs egészséges élet, nincs társasági élet, az emberek kénytelenek behúzódní csigaházukba. Most, amikor elkezdődik a bálí szezon és megrendezik a Szférák Bálját, a Jogászbált, az Operabált és mulat a felső kaszt, már nem is közlik, hányan fagytak meg az utcán és hány kisgyermek szédült ki éhesen az iskolapadból. Miközben a mérhetetlenül gazdagok pöffeszkednek, önzőn lébecolnak, és gátlás nélkül alakítják ki rendkívül üres új életformájukat... „valahol, tán Ujpesten, húszesztendős legénynek vackán álmodik a

nyomor”. (Ady) Ez Horn Gyula világa.

A magyar ember ma fél a holnaptól, fél az állástalanságtól és fél nagy hatalmú főnökétől, aki a felső tízezerbe tartozik, és akinek hatalma, gazdagsága ebből a rendszerből fakad. Ha a kisember nem fogadja el ezt a rendszert és ennek hangot is mer adni, utcára kerül. Ez ma a közmegegyezés: hallgatni, tűrni, várni. Demokrácia helyett a legaljasabb rejtőzködő, hazug önkényuralmat kaptuk, amely szavakban szabadságot hirdet, de hátulról, alattomosan nyakon ragad mindenkit, és már fordul előre a mancsa, hogy elérje a torkunkat. A végső cél: a magyarság kipusztítása. Nem fegyverrel, nem mérges gázzal, hanem pénzügyi politikával, életlehetőségeinek elvonásával, önpusztításra rávezetéssel. Mert kell ez a hely, másoknak.

Ez a kor, melyben élünk és különösen az, amelyik ránk következik a jövő században, a népvándorlás kora. A színes bőrű, mérhetetlen szegénységben élő, de viharosan szaporodó népek keletről nyugatra, délről északra vándorolnak és a nemzetközi nagytőke, a nemzetközi tőkés társaságok és bankok éppen az ellenkező irányokba nyomulnak, azaz a fejlett országokból teszik át székhelyüket, a tőkéjüket a fejletlenekbe, az olcsó munkaerőt keresve és a nagyobb profitot hajszolva elősegítik ezt a népvándorlást. Ez az érdekük, mert így helyben, a nyomorgó déli és keleti részekben oldódik a feszültség, azokban az államokban pedig, ahová ez a tömeg megérkezik, társadalmi feszültségek keletkeznek és az ottani tőke zavarba kerül, megszűnik mint vetélytárs.

Európa jelenleg a védekezés módjait keresi ez ellen. Azért akarja lezárni a határait, hogy ez a tömeg ne telepedhessen be korlátlanul. Azért akarja saját belső piacát összerendezni, hogy megvédje magát a külső hatásoktól. Az USA gazdasági fölényével szemben azonban nehezen bír. Az USA a NATO-n keresztül már beérkezett Európa közepébe és most a saját igényeinek megfelelően néplerakatot akar csinálni Európa és az európai Oroszország között. Erre pillanatnyilag, sajnos, Magyarország a legalkalmasabb hely, mert önmagától is fogatkozik és vezető kasztja-kormányára régen elárulta.

A trianoni határok között Magyarországon húszmillió ember is elfér, de húsz év múlva ebből csak hétmillió lesz magyar, a többi pedig mindenféle vegyes, akkor Magyarország nemzetközi néplerakatot lesz itt a Kárpát-medence közepén, nagyjából ugyanannak a kozmopolita kasztnak a vezetése alatt, amelyik ma is uralkodik fölötte. Nagyon keserű lesz akkor magyarnak születni. Megbélyegzettség, üldözés, megszégyenítés és a teljes magyar történelem eltagadtatása lesz az osztályrészünk. Nyelvünk helyén vartyogást hallhatunk.

Ezt akarjuk? Most még lehet valamit tenni ez ellen! Talpra kell állni, hinni kell magunkban, és szembe kell szállnunk elnyomóinkkal. Az első az, hogy a szemükbe mondjuk az igazságot. Ebből az is következik, hogy nem szabad hinnünk azoknak, akik valami ilyesmit beszélnek, de nem merik kimondani a teljes igazságot, és így vagy úgy beállnak szekértolónak. Aki most nem meri kimondani az igazságot, az holnap se meri, az akkor sem tesz semmit, ha netán odakerül a hatalom közelébe. Az elmúlt éveknek éppen ez a legfájóbb tanulsága.

A mi radikalizmusunkkal szemben a többiek azt mondják, hogy ők mérsékeltek, de majd, ha hatalomba kerülnek, megcsinálják mindazt, amiről ma beszélni sem mernek. Ez nem igaz! Aki ma gyáva, az holnap is gyáva lesz. Aki ma csak selypeg Horn és Pető–Kuncze politikája ellen és szalonképesdit játszik velük, az holnap is ilyen lesz: a tenyerükből eszik.

A magyar megmaradás első lépése, hogy a szemükbe vágjuk a tényeket, a magyar igazságot, leplezzük le őket és hirdessük meg a saját radikális programunkat.

Mindent a családnak, semmit a gaz bankárnak! Átvilágítani a privatizációt és visszaszedni az elrabolt milliárdokat. Munkát, kenyeret! Gyarapodást, de nekünk!

(Elhangzott: 1998, Győr)